

J š burnos trykštančios putos ir prakaito upeliai varva man ant veido ir graužia akis. Užsimerkiu. Išgyventi padeda vienintelė mintis: ir tai praeis, kada nors šitas pragaras baigsis. O kol kas tiesiog dūstu nuo didžiulio glitaus kūno svorio. Man trūksta oro. Dar tas nelemtas Egipto karštis! Nebegalvoju nieko, jaučiu tik skausmą ir sūrų skystį burnoje. Jis nenurims – gal pats velnias ar surytos tabletės leidžia mane kankinti su tokia aistra ir įtūžiu? Na iš kur, iš kur tiek jėgos?.. Atrodo, suplėšys į gabalus, sulis į mano kūną, po oda, net į smegenis. Gal nebus kaip anąsyk, kai užsėdo visu svoriu ant kaklo, norėdamas sugrūsti pripampusį pimpalą su visais priedais man į burną?.. Man šlykštu, stumių jį iš visų jėgų, bandau rėkti – gal išgirs kaimynai, durininkas, – koks skirtumas kas?

Kaip pabėgti nuo šito vyro, kurio nekenčiu labiausiai už viską pasaulyje?

Tas į pasąmonę įsiėdęs kvapas – jo kvepalai, – labai aiškiai juos jaučiu. Kvapas akimirksniu buvo nubloškęs ten, kur baisiau nei didžiausiame košmare. Plačiai atmerkiu akis, paspartinu žingsnį, širdis daužosi iš pasiutimo ir sustoti neleidžia klaiki baimė, jog pajusiu sunkią ranką ant peties, tuoj tuoj ji mane suims taip, kad liks mėlynės, parblokš ir nebepaleis... Jau beveik bėgu bėgte, kai pralenkia smulkutis vaikinys, žingsniuojantis savo keliais, į mane visiškai nekreipdamas dėmesio. Iš palengvėjimo net supykina.

Tai tik tie patys kvepalai.

Sukasi galva. Laimė – suoliukas, prisėdu. Ašaros teka nepaliaujama srove. Atsitokėju, regis, odą bado šimtas tūkstančių adatų. Tau pasivaideno, kvapas sugražino baisius prisiminimus, Anna, nurimk. Tu saugi Lietuvoje, namuose. Pakartoji tai balsu. Mane girdi pro šalį einantys žmonės, bet man nusišpjaut. Jau seniai neberūpi, kas ką apie mane galvoja. Aš laisva – tai svarbiausia. Paglostau ant rankos dar ne visai užgijusią tatuiruotę – „Laisvė“. Ją pasidariau praėjus lygiai metams nuo pabėgimo iš pragariško glėbio Egipte, savo gimtadienio proga. Juk laisvė – geriausia kada nors gyvenime gauta dovana, labai norėjau tą žodį visiems laikams įamžinti savo kūne, kad niekada neužsimirščiau. Visiškai neturėjau pinigų, nedrįsau paskambinti jau keliolika metų pažįstamam tatuiruočių meistrui, kuris, žinojau, vis iš Vilniaus užsuka padirbėti į Panevėžį. Bet per mesendžerį parašiau: „Labas, Tomai, aš Panevėžyje, noriu tattoo, bet neturiu pinigų.“ – „Kitą savaitę būsiu Pnvž., užsuk, pasišnekėsime.“ Pastarąjį kartą prieš ketverius metus matėmės Londone prieš pat man išvykstant į Kairą. Po savaitės susitikome Panevėžy, „Laisvė“ Tomas man ant rankos užrašė nemokamai. Ačiū! Man ji reiškia tiek daug!

Tądien, kai dusau užuodusi savo kankintojo kvėpalus, skaičiau jau antrus metus toli nuo jo. Bet panašios vizijos užplūsta ir dabar. Tebejaučiu jo kvapą, tebesapnuoju dusinantį kūną. Tą žmogų, užrakinusį mane trečio aukšto bute su nevedžiojamais šunimis, triušiu, vištomis, ančiukais, žuvyte... Nepakeliama smarvė, nuo uždaros erdvės iš proto išeinantys, išvežami papjauti arba nugaištantys gyvūnai ir aš – ištvermingiausia to kalėjimo kalinė. Užrakinta, prievartauta, kankinta, mušta, bet nepasidavusi. Ištrūkusi ir fiziškai jau nepasiekiamą.

Paleisk mane, išnyk visiems laikams iš mano atminties, labai prašau!

2.

SUMELUOTI CENTIMETRAI

Jaučiuosi tokia laiminga, veidas tiesiog švyti, mano akys, Joda – viskas išduoda, kad esu įsimylėjusi. Jau nebetikėjau, kad taip gali nutikti man. Mintys skraidžioja taip aukštai, taip greitai kaip ir lėktuvas, kuriame dabar sėdžiu. Skrendu į Egiptą. Tai mano pirmas kartas, nesu toje šalyje buvusi. Pilve jaučiu plazdant drugelius, tuoj, jau tuoj pamatysiu vyrą, kurį spėjau taip karštai pamilti. Skrendu tiesioginiu reisui iš Lutono oro uosto į Kairą su „British Airways“. Šalia sėdintis juodaodis vyras pradėjo mane kalbinti. Kadangi nebuvo kur dingti ir buvau gerai nusiteikusi, palaikiau pokalbį, nors šiaip nemėgstu bendrauti su nepažįstamaisiais. Kita vertus, juk malonu pasigirti, kad skrendu pas savo mylimąjį į tokią egzotišką šalį. Jis skrido susitikti su žmona, kurios nematė trejetą metų, nes, kaip ir aš, dirbo ir gyveno Londone, o bilietai į jo šalį Ugandą, kur gyvena šeima, labai brangūs. Bendrakeleivis atrodė ne mažiau laimingas ir susijaudinęs nei aš. Mačiau tai jo didelėse akyse. Tiek laiko neturėjęs atostogų, nematęs artimųjų, tėvynės, mylimos moters ir vaikų. Mane tai sujaudino. Jaučiausi dėkinga visatai už tai, kad yra meilė. Už tai, kad meilė mus, žmones, daro gražesnius tiek išore, tiek vidumi.

Nusileidus lėktuvui kartu išlipome, atsisveikinome, palinkėjome vienas kitam gerai praleisti laiką ir išsiskyrėme. Jis skubėjo į kitą lėktuvą, kuris skraidins jau tiesiai į išsiilgtąją Ugandą. Egiptas jam buvo tik trumpa stotelė. O man – nauja ateitis. Bent jau aš to labai norėjau ir tikėjaisi. Ilgais oro uosto

koridoriais ėjau savo tikslo link, iš paskos tempiau mažą lagaminėlį, pirktą Londone, visą apipaišytą Jungtinės Karalystės vėliavomis. Gegužės pabaiga. Anglijoje jau karšta. Vilkėjau baltas drobines kelnes ir baltą berankovę palaidinukę. Avėjau mėgstamiausius konversus – baltus, su auliukais. Į palaidus plaukus iš abiejų šonų įsipyniau po kelias plonas kaseles. Kaip visada, kvepėjau savo mėgstamiausiais „Coco Mademoiselle“. Jaučiausi graži ir pasirengusi svarbiam, gal net svarbiausiam gyvenime, pasimatymui.

Po tuštokų ilgų koridorių patekau į salę, pilną į eilę sustojusių keleivių, laukiančių pasų kontrolės. Prieš stodama į ją nuėjau nusipirkti turistinės vizos, kuri galioja tris mėnesius ir kurią privalėjau turėti prieš dokumentų patikrą, kad būčiau įleista į šalį. Mane praleido be jokių problemų, nors buvau pri-gąsdinta, kad bet kada bet kuris pareigūnas gali pareikalauti atidaryti lagaminą ir jį apieškoti. Tegul prašo – nieko neleisti-no neturėjau, vežiausi tik kelias pamainas drabužių ir dvi poras batų, kurias nupirkau Šerifo užsakymu. Nors ir žinojau, kad nenusižengiu tvarkai, kažkodėl – gal iš jaudulio neįpras-toje aplinkoje, gal dėl idėmių ryte ryjančių pareigūnų žvilgs-nių – krėtė drebuliukas, jaučiausi nesaugiai. Išėjus į atvykimo zoną sugaudė nenutrūkstantis klegesys, iš visų pusių ėmė lįsti ir kibti vyrai, arabiškai siūlydami viešbučio, transporto, gido ir dar velniai žino kokias paslaugas. Mano mandagaus „ačiū, nereikia“ niekas net negirdėjo. Jų buvo tiek daug ir kibo įky-riai kaip piktos musės Lietuvos kaime besibaigiant vasarai. Mane tie žmonės, nepaisantys jokių europietišku bendravimo taisyklių, gąsdino. Atrodė, jei stabtelėsiu prie kurio nors, puls, griebis, suplėšys į gabalus su visais mano konversais.

Ačiū, nereikia! Man nereikia visiškai nieko, nes jau po akimirkos pamatysiu JI.

Šiaip taip nusikasiau iki išėjimo. Žengus pro kondicijonuojamos patalpos duris karščio banga bloškė atgal. Vakarėjo, tiesioginių saulės spindulių nebebuvo, bet šutra ir temperatūrų skirtumas su Londonu buvo didžiulis. Jutau, kaip per kaklą, plaukus, nugarą, kojas teka prakaitas. Žinoma, savo darė ne tik karštis, bet ir pirmojo pasimatymo jaudulys. Iškart Šerifo nė nepastebėjau, nes vėl patekau į atvykstančių artimųjų laukiančiųjų ir turistus medžiojančių šakalų minią. Lauke visi rėkė dar garsiau nei oro uosto patalpose ir dar įkyriau lindo į akis su visokiais pasiūlymais. Širdis daužėsi kaip pašėlus, bandžiau pro juos visus prasibrauti, akimis ieškodama savojo princo, kuris tuoj tuoj išgelbės iš to pragaro. Jau buvau bebegianti kirsti rėksmingų žmonių jūrą, kai kažkas sugriebė už mano lagamino. Na šito jau per daug! Atsisukau norėdama iš akiplėšos nagų išplėšti savo turtą ir sustingau.

„Išsigandai?“ – plačiai šypsojosi mano svajonių princas. Klausti nė nereikėjo, mano akyse tuo metu nebuvo matyti kitos emocijos – tik siaubas prasiyrus pro užpuolusią minią. Virpančia širdimi išlemenau: „Baik jau, ne, tikrai neišsigandau, tik buvo labai netikėta.“ O netikėta išties atrodė daug kas. Nors Šerifą iškart atpažinau – per tuos du mėnesius buvau mačiusi daugybę nuotraukų ir daug syk kalbėjomės *online*, tačiau tikrovė labai ryškiai skyrėsi nuo galvoje turėto įvaizdžio. Tiesą sakant, jis atrodė visiškai kitaip. Paėmęs mano lagaminą ir mostelėjęs ranka, kurioje pusėje paliko automobilį, pasiūlė greičiau iš čia nešdintis. „Eik kuo arčiau manęs, neatsilik“, – pasakė žengdamas žingsniu priekyje manęs. Mačiau, kad jaudinasi ne mažiau nei aš. Sekdama paskui galėjau Šerifą tyrinėti jam to nematant. Internetu man pasakojo, kad tėra trimis centimetrais žemesnis nei aš – 168 centimetrų ūgio, tačiau iš tiesų skirtumas per gerą sprindį. Beje, vėliau paaiškėjo,

kad abi mano atgabentos to paties modelio tik kitų spalvų batų poros gal dviem dydžiais jam per didelės. Siūliausi parvežti į Londoną ir pakeisti į mažesnius, nors būtent tokį dydį nurodė jis pats. Atsisakė – avėjo prisidėjęs silikoninių įdėklų, matyt, taip jausdavosi aukštesnis...

Ėjo smarkiai palinkęs į vieną pusę, krypuodamas kaip antis. Žinojau, kad turi problemų dėl nugaros, bet neišsivaizdavau, kad tokių rimtų. Žinojau ir apie antsvorį, bet tai buvo ne šiaip keli nereikalingi kilogramai – jis tiesiog labai storas. Didžiausio dydžio „Lacoste“ polo marškinėliai, gražiai nugulę pečius, kone sprogo ties pilvu, jį dar labiau paryškindami. Skirti ne tokio ūgio „gigantui“, užpakalyje jie maskatavo iki pusės šlaunų. Vaizdelis, sutikite, nekoks... Eidama iš paskos aiškiai mačiau šviečiančią plikę. Kai kalbėdavomės internetu, jis dažniausiai sėdėdavo prie stalo, tad susitikus gyvai išvydau viską, kam vaizduotės nepakako. Sakė, kad yra keturiasdešimt dvejų, tačiau atrodė lyg šešiasdešimtmetis. Nors mano nedidukas lagaminas su ratukais, atrodė, kad Šerifui sunku jį tempti, vis kur nors užkliūdavo. Pasisiūliau pati panešti savo bagažą. „Ne, ne, tikrai neduosiu“, – džentelmeniškai atsisakė. Toliau žengiau iš paskos nevalingai tyrinėdama šį man visiškai svetimą žmogų. Jaučiausi sutrikusi, išsigandusi: tolima šalis, svetima kultūra, o mano skrydis atgal į Londoną tik po trijų dienų. Širdis stingo iš baimės, bet turėjau susitaikyti su faktu – dabar esu čia, nėra kelio atgal ir tas tris dienas turiu pasimėgauti atostogomis egzotiškame krašte, turinčiame tokią turtingą istoriją ir taip lankomą viso pasaulio turistų.

Priėjome automobilį, Šerifas ėmė į bagažinę mano lagaminėlį. Atsisėdau priekyje, šalia jo. Maloniai kvepėjo ir salonas, ir jis pats. Vis dar nedrįsau užkalbinti, pažvelgti jam į

akis, jaučiausi baisiai susikausčiusi. Išriedėjome iš automobilių aikštelės, pasukome į pagrindinį kelią. Šerifas pradėjo klausinėti mandagių formalumų: „Kaip praėjo kelionė? Kaip jautiesi? Kaip čia patinka?“ Atsakinėjau taip pat mandagiai, nedrąsiai žvilgčiodama į jį akies krašteliu. Tebebuvo sutrikusi, o jis atrodė ramus, plačiai šypsojosi, žvelgė tiesiai man į akis. Ėmiau rimti, pasijutau kaip per tuos internetinius skambučius – saugi, tikinti, kad rūpiu, net esu mylima. Tas fizinių trūkumų sukeltas išpūdis kažkur nugrimzdo. Juk čia tas pats žmogus, kurį žinau iš interneto. Tas, kurį visa širdimi mylėjau. Pagaliau – ar išvaizda viską lemia? Nebent tada, kai tau penkiolika. Jaučiausi pakankamai subrendusi mylėti širdį.

Buvo jau vėlus vakaras, kelias visiškai tuščias. Netikėtai iš šalikelėje stovinčio automobilio iššokęs policininkas puolė mus stabdyti. Priėjus pareigūnams Šerifas pravėrė langą. Kalbėjo vienas jų, dar keli stovėjo šalia su automatais rankose. Tas reginys vėl privertė įsitempti, kad šioje šalyje manęs laukia dar daug neįprastų dalykų. Policininkas Šerifui uždavinėjo klausimus, jis jiems atsakinėjo, tada parodė automobilio dokumentus ir vairuotojo pažymėjimą. Kadangi jų kalbos nesupratau, viskas atrodė bauginamai. Šerifas išlipo iš automobilio, atidarė bagažinę, pareigūnus sudomino mano lagaminas, jį patikrino. Nieko įtartino neradę palinkėjo gero kelio ir kažką pasakė Šerifui, jis vietoje atsakymo tik garsiai nusikvatojo. „Kas tave taip prajuokino?“ – paklausiau. „Pareigūnai liepė tau mūsų šalį parodyti tik iš gerosios pusės.“ – „Jūsų policininkai visada iki dantų ginkluoti?“ – „Taip. Kas čia keisto? Pas mus tai normalu. Tiesiog jie saugo šalį, o kiekvienas užsienietis atrodo potencialus priešas.“ Susimąščiau, kad apie tą šalį išties nieko nežinau. Tylėdama žiūrėjau pro langą. Tylėjo ir jis. Po kurio laiko nei iš šio, nei iš to paklausė, ar man patinka jo automobi-

lis. Taip, žinoma, patinka. Ką galima į tokį klausimą atsakyti? Kelerių metų „Toyota Corolla“ – erdvus, patogus, gerai riedantis. Tikrai geras, bet nieko pribloškiamo. Tada dar labiau suglumau: „O kaip tau mano laikrodis?“ – „Patinka“, – likau pabrėžtinai mandagi, nors iki tol laikrodžio ant riešo net nebuvau pastebėjusi. Kitaip atsakyti ir šįsyk negalėjau – buvau svečiuose, svetimame automobilyje, su svetimu, nors – dvejetainis jausmas – teoriškai savu ir gerai pažįstamu vyru. Tie klausimai labiau tiktų porai paauglių, iš kurių vienas gavęs pirmą atlyginimą nusipirko norimų daiktų, bet ne brandžių žmonių pokalbiui palaikyti. Juolab kad Šerifą laikiau protingu ir išsilavinusiu.

Bet, Anna, neskubėk vertinti ir teisti. Kas tu tokia?